

Minu Sugupuu

30. jaanuar 2007 (1)

Igal asjal on algus

Sugupuu uurimisega alustasin rohkem kui veerand sajandit tagasi. Esimene tõsisem katse sugulasi kirja panna toimus kusagil kõrgkooli ajal, kui isapoolsed sugulased kogunesid Uulu kandis. Seejärel tuli väike paus kuni leidsin Internetist sobiva arvutiprogrammi kogutud andmete korrastamiseks ja süstematiseerimiseks.

Sugupuu uurimise vastu tekkis huvi, kui kuulasin vanemate inimeste jutte ja tekkis palju küsimusi:

- Kes oli Kulli Madis?
- Kes on käli?
- Kes on vanadel fotodel?
- Kus on minu algkodu?
- Kuhu maeti inimesi varem?
- Miks minu vanaisa nimi (Reinhold Põldma) oli varem Reinhold Habicht?

Sugupuu uurimise keskpunktiks olen võtnud enda lapsed. See tähendab, et uurin laste vana-vanemaid ja nende sugulasi.

Sugupuu uurijaid on väga erinevaid. Mõned uurivad vaid isaliini, osad ei pane kirja abikaasasid. Osad uurivad vaid otseseid liine (tädisid ja onusid kirja ei panda). Mina uurin sugupuud laiemas mõttes ja kitsendusi sellele ei tee. Samas ei ole minul eesmärgiks koguda palju sugulasi. Olen nimelt näinud sugupuid, kus onkirjas üle 50000 sugulase. Sellise sugupuu väärtuses ma aga kindel pole, sest sinna kuulub väga palju selliseid, kellega suguluse mõttes on väga vähe pistmist.

Kitsendusetele vaatamata olen hetkel sugupuusse kirja pannud üle kaheksa tuhande isiku. Mõnede kohta on hetkel teada vaid nimi, mõnede seos sugupuuga vajab veel täpsustamist.

Minu Sugupuu lehe eesmärk on aeg ajalt minu sugulastele anda teadmisi kogutu kohta. Loodan väga, et sugulastel, nii kaugetel kui lähedastel, tekib huvi sugupuu uurimise vastu ja saan nendelt täiendavad andmeid, jutte elust ja olust ning kokkuvõttes suurepärase sugupuu.

Millest tuleb juttu?

Minu Sugupuu lehekülgedel on plaanis anda ülevaade oma sugupuust ja selle kogumisest. Püüan kirjeldada erinevate isikute elulugusid, näidata lugejatele kogutud pilte ja avaldada mälestusi. Alustan esimeses numbris iseendast. Avaldatav jutuke pole minu elulugu, vaid pisuke kokkuvõte sellest. Tegelikult peaks minu eluloo kirja panema keegi teine. Täpsete daatumite, sündmuste ja faktide kirjapanekuks pole see leht ette nähtud. Need avaldatakse ehk kunagi pisut teistsuguses kirjutises.

Plaanis on anda näpunäiteid sugupuu uurimiseks (kust kohast andmeid koguda, kuidas neid üles tähendada jne). Tutvustamisele tuleb hulgaliselt fotosid. Mõningatel juhtudel vajan lugejate abi piltidel olevate isikute tuvastamiseks. Näitena võiks tuua kõrvalolev foto. Leidsin selle Vellendite perekonna albumist, aga keegi pildil oleva isiku nime ei tea. Arvan, et tegemist on siiski sugulasega, aga on ka võimalik, et tegemist on kellegi töökaaslasega. Nii et kui keegi tunneb fotol esitatud isikut, siis pange see kirja ja saatke allakirjutanule (aadressid on lehe viimasel leheküljel).

Lehe veergudel tutvustan pisut isikute nimede teket Eestis, Eesti ajalugu, külasid ja maju, kustkohast minu sugulased on pärit või ise elanud. Sellele lisaks võib leida siit statistikat Eesti ajaloo kohta, viiteid huvitavatele raamatutele ja lehejuttudele. Nii et huvitavat lugemist peaks leiduma igäuhele. Elkõige minu lastele.

Potan kärsitult kaastööd lugejatel. Nii et istuge tugi-tooli ja lugege. Seejärel võtke paber ja pliiats või istuge arvuti ette ning pange kirja kõik huvitav Teie elust või teistest sugulastest.

Minu laste sugupuu

Igal lapsel on kaks vanaisa ja vanaema. Nii ka minu lastel. Isa poolt on vanavanemad pärit Pärnumaalt ja ema poolt Tallinnast. Pärnu vanaisa on sündinud Pärnus ja Pärnu vanaema Lääne-Eestis Varbla lähedal Saulepis Kulli külas. Tallinna vanaisa on sündinud Tallinnas ja vanaema Virumaal Loobus. Seega on uuritav sugupuu pärit väga laiadelt Eestimaa aladelt.

Pildil on Pärnu memm Valma Joala (sündinud **Pöldma**) ja Pärnu papi Ain **Joala**, kelle isa perekonnanimi enne eestistamist oli **Johanson** ja ema perekonnanimi **Kuusik**. Memme isa perekonnanimi oli **Habicht** ja emal **Blundt**. Elavad nad Pärnus Ruudu tänaval valgest tellisest ridamajas. Mõlemad on pensionärid ja sellele vaatamata rabavad tööd teha. Memmel oli paar kuud tagasi 70-aasta juubel.

Tallinna memm Laine Vellendi kandis sündides perekonnanime **Polt**. Tema ema perekonnanimi oli **Laisaar**. Tallinna papi Valdur **Vellendi** perekonnanimi oli sündides aga **Vöölmann** (Vöhlmann). Tema ema perekonnanimi oli aga sündides **Petroff**, seejärel **Mikk** (kasuisa ja kasuema järgi). Tallinna papi suri paar aastat tagasi ja on maetud Tallinnasse Pärnamäe kalmistule. Tallinna memm aga jäi nii vanaks ning silmanägemine kehvaks, et endaga enam hästi hakkama ei saanud ja elab praegu Rakvere lähedal Udriku hooldekodus.

Minu kahel lapsel on aga juba endal lapsed. Janil on pisitütär Sophie Amanda, kes elab Soomes Veikkolas ja Mikul on tütreke Melissa Britt, kes elab Tallinnas Tiigi tänaval vana-vanemate majas. Mõlemad sündisid aastal 2006.

Päris mitu perekonnanime? Vaatame, mis sellest välja kujuneb.

Vahur Joala ehk mina

Sündisin 1958. aastal Pärnus hingede päeval, nagu varemalt öeldi - töölisperekonnas. Esimeseks elukohaks oli Väike-Sepa tänaval puukuur, millest isa Ain oli ehitanud ühetoalise köögiga elamise. Köögi all oli pisike kelder. Väljakäik oli hoovil. Selle kõrval oli kaev, mille vett kõlbas kasutada kastmiseks, aga mitte söögi valmistamiseks.

Maja peremehel oli puidutöökoda, milles ta oli endale juba aegsasti ette valmistanud puusärgi, mida aeg ajalt kontrollis ja sättis. Neil oli ka koer, keda täiskasvanud kartsid, aga minule liiga ta ei teinud. Aias oli neil suur kirsipuu, mille all peremees ragulkaga linde eemale peletas, kes valmivaid kirsse püüdsid ära süüa. Kord jahtis aga peremees meie akna

all rotte. Püssipauk kõlas just sel hetkel, kui ema oli triikraua pistikut seinale panemas. Ehmatuse oli aga päris korralik.

Lastesõimes käisin üsna kodu lähedal valges kahekordses majas Riia mnt. ja Nõukogude tänava ristmikul. Juba seal paistsin silma oma elava iseloomuga. Kord panime sõbrapoiss Reinuga lasteaiast jalutuselt tagasi tulles plehku ja jooksime üle vägagi ohtliku Riia mnt. ristmiku, kus oli juba varem õnnetult lõppenud avariisid toimunud. Seda nägi pealt miilitsaonu, kes põgenikele järgi jooksis. Poisid aga pugesis plangu vahelt aeda ja jätkasid oma seiklusi, minnes Leivakombinaadi poole. Miilits ronis üle plangu neile järgi, lõhkus oma püksid ja sai poisid

kätte. Karistus oli karm - terve nädal tuli iga söögikorra eel süüa lusikatäis kalamaksaõli. Lemmikkasvatajakas oli Kersti, kelle juures sai koguni õõbitud. Kahjuks lõhkusin seal Kerstile kuuluva ilusa klaaspallikese. Kersti harrastas langevarjuhüppeid, sai korra hüpetel vigagi. Hiljem ta abiellus ja kolis Tapale.

Sellest ajast on meelde jäänud veel paar juhtumit. Korra sai emaga tulnud läbi lastesõime lähedasest pargist. Pargis olnud Stalini ausammas aga oli maha võetud. Püüdsin asja seletada ka emale, kes aga aru ei saanud. Nimelt seletasin talle, et “Onu Taali vajus maa alla”. Nii vist oli lastele lastesõimes seletatud. Autot aga nimetasin algul “puptuks”.

Plin paaril korral ka haiglas. Põhjusi oli mitu. Korra oli nakkushaiguste haiglas Pärnu vana haigla kõrval puumajakeses, kus palati akenad olid vangla müüride poole. Kõik sinna toodud raamatud konfiskeeriti. Minust tuli aga osav paberlennukite valmistaja. Neid sai valmis vorbitud kümneid.

Lugema õppisin viie-aastasena kui käis Pärnu I Lasteaias Kooli tänaval. Raske oli emale selgeks teha, et vaja oleks ajalehekioskist osta ajakiri “Täheke”, et võiks lugeda. Esimene loetud tekst oli mõistatus. Seda oskust kasutasid lasteaia

kasvatavad ära ja panid mind teistele lastele raamatuid ette lugema ja läksid siis ise kohvile.

Lasteaia argipäeva kuulusid kõrvaloleva kooli poolt organiseeritud tsiviilkaitseõppused. Kui sireenid algasid undama, siis tuli akna alla peitu minna ja tänavale piiluda ei tohtinud. Ja ega seal midagi vaadata polnudki - tänavad olid tühjad nii inimestest kui ka autodest (seega sai pisut ikka piilutud kah).

Teine tähelepanu äratanud sündmus oli lendurite matus. Alatasa potsatas algelisi reaktiivlennukeid alla ja Metsakalmistule maeti päris mitu lendurit. Matuserongkäik, mis paistis lasteaia aknasse, kulges Riia maanteed pidi. Liiklus oli suletud ja korra käidi lasteaiarühmaga koguni matuseid tänava ääres vaatamas.

Minul oli väikene plekist auto, millesse sai istuda ja pedaale sõtkudes sõita. Korra sai see ka lasteaeda kaasa veetud. Seal oli vineerist korpusega pisut suurem

sõiduk, mis liikus kiiremini edasi. Aga sellele vaatamata osutus minu auto lasteaiakaaslaste silmis palju popimaks.

Sneppervõti oli tol ajal veel üsna uus nähtus. Sain korra õiguse minna lasteaia ust sellega avama. Tulemus oli see, et võti läks pooleks ja pahandust kui palju.

Lasteaia lõpupeol esitati näidend koolist. Olin hunt. Minu kõrval seisab pildil Anneli Sutt, kes hiljem leidis minu sugupuust, kuigi sugulane polnud. Tagarivis seisavad Helve Tareste ja Rein Kalda, kellega oli kokkupuuteid ka hiljem. Annelist on tulnud tuntud inimene Tallinnas Nõmme keskuse omanduse kaudu ja Helve töötas hiljem Tallinna kohvikutes ettekandjana.

Kooliteed alustasin Pärnu VI 8-kl. Koolis, mis alustas tegevust minu sünniaastal. Siis oli see veel 7-klassiline kool. Klassi-juhatajaks oli Ilmi Roostar ja kooli direktoriks proua Vilma Valkonen. Esimesed kaks klassi õpiti Karja tänava koolis koos venelastega, kes hiljem said endale uue koolimaja Tammsaare tänavale. Naabermajas tegutses arengupuuetega laste kool ehk “Karja Ülikool”.

Hiljem kolis klass Kingissepa tänava koolimajja (praegu Kuninga tänav). Koolimajas tuli küttepuud ise klassidesse vedada. Hoovil oli neid küllaga. Sedasi teenis ühiskondliku töö tunde ja neid oli vaja koguda. Tänu emale, kes töötas naabruses projekteerimisbüroos, võitis kogu klass paaril korral kooli vanapaberikogumise võistluse ja sai sedasi preemiaekskursioone. Olin aktiivne tammetõrude ja kastanite koguja. Need saadeti metsloomadele söödaks ja Tallinna Loomaaeda.

Vast esimene pilt Vahurist

Esimese veerandi hinded olid kõik viied ja mind pandi seetõttu kooli autahvlile. Õpilaspäevikut hakati pidama alles jaanuaris ja esimene viis kirjutati sinna 13. jaanuaril 1967.

Kooli ajal hakkasin tegelema spordiga. Kõigepealt sai neli

aastat ujumas käidud. Paaril suvel oli tore aega veeta ja trenni teha Sindi lähedal Urumarjal ujumislaagris. Kui ameeriklased Kuule maandusid, püüdsid kõik seda sündmust palja silmaga näha. Seal sai tehtud ka esimene tutvus nn. Soome saunaga, kus temperatuur pidi olema 110°C ja leili visata ei tohtinud.

Ujumine lõppes aga pärast neljandat klassi. Kui varem oli treener olnud Peeter Saar, siis ühtäkki tõsteti kolm poissi (mina, klassivend Meelis Sorts ja üks vene poiss) tüdrukute treeneri Kübari käe alla. See tundus ülekohtusena. Tulemused siiski paranesid. Siis jäin kevadel kaheks nädalaks haigeks ja seejärel ei lubanud arst nädal aega ujuda. Just sel ajal pidi ennast ujumislaagrisse kirja panema, kuhu mind ei võetud, sest olevat liiga palju trennist puudunud. Linna võistlustel parandasin aga igal alal oma isiklike rekordeid, kuigi olin kolm nädalat ujumisest eemal olnud. Selle peale solvusin ja kuigi treener käis järgmisel õppeaastal kaks korda koolis mind trenni tagasi kutsumas, sellest enam asja ei saanud.

Teine pettumus oli osalemine kooli isetegevuskonkursil. Luuletuse lugemine õnnestus nii hästi, et sain esikoha. Kui kevadisel lõpupeol jagati võitjatele auhindu, sai kolmas koht auhinnaks raamatu. Teise koha võitnud kooli pioneeri-

malevanõukogu esimees Kersti sai preemiareisi ja esikoha võitnud mina õiguse esitada luuletus uuesti kogu koolile. Isegi diplomit ei saanud. Arvake ära, kas hiljem isetegevus-konkurssidel osalesin?

Koolimineku aasta kevadel kolis pere uude korterisse Aisa tänaval (praegu Ruudu tn). Mitmed naabrid olid seal maamõõtjad. See, et ka minust hiljem maamõõduala spetsialist tuleb, loomulikult aimu veel polnud.

Aastal 1971 kolis kool Kooli tänavale minu lasteia kõrvale, ja kus varem tegutses Pärnu I Keskkool. See kolis omakorda 9. Mai tänavale uude koolimajja. Kooli direktoriks oli väga hea emakeele õpetaja härra Elmar Prikk, kellest hiljem sai linna haridusosakonna juhataja. Õnneks jätkas ta meie klassi õpetajana. Seejärel oli kooli direktor auto “Volga” omanik, endine IV Keskkooli direktor härra Kuhu.

Hakkasin tegelema elektroonika ja sedasi sattusin kooli raadiokabinetti tehniliseks abiks õppeala juhatajale Endel Lauritile. Esimesed head tulemused tulid ka aineolümpiaadidelt. Osaletud sai raketimudelismi ringis ja koguni võisteldud Tallinnas Lasnamäe vanal lennuväljal. Väga huvitas mind putukate maailm ja seda tänu õpetaja Aita Lutsule (Kägu).

Vahur esimese pinginaabri Avo Hansbergiga

Esimest korda käisin “välismaal” ehk Lätis 1971. aasta talvel ja seda suusatades Metsapoolle toimunud pioneerimaleva nõukogu esimeeste talvekoolist. 1972 hakkasin tegelema purjetamisega, kui isa ehitas autogaraazis “Optimist”-klassi purjeka, mis sai nimeks “Vaat” (Vahuri ja vend Atso nimede esitähete järgi).

Algkoolis sai harrastatud veel fotograafiat ja tegeletud suusatamise, koroon ja lauatenisega. Ajalehe “Säde” fotokonkursil

sai võidetud kolmas koht. Aktiivselt sai osaletud sama ajalehe mereviktoriinil, sest oli suur tahtmine pääseda noorte meremeeste laagrisse. See unistus jäi aga täitumata. Korra sinna kutse tuligi, aga perel polnud raha, et võiks sinna minna.

Vahur Saulepis koos vanaemaga

Koolivaheajad veetsin peamiselt maal vanaema juures. Vanaisa sai autoõnnetusel surma ja talus elasid veel onu Mati ja tädi Ilse lastega. Seni kui vanaisa veel elas, käisin karjas. Tädi Ilse oli kolhoosi laudas lüpsja ja niimoodi õnnestus mul end tööle saada. Algul käisin karjas koos vanaisa ja koer Mukiga. Hiljem täitsa omapead. Lehmi oli 104 ja ilma koerata poleks nendega hakkama saanud. Muki oli nii tark, et kui lehmadele karjamaal ring peale sai tehtud, pidas nende eest hoolt koer. Minu ülesanne oli rohkem õigel kellaajal lehmad karjamaalt koju tuua. Aga seda kellaega teadsid

lehmad ise ja hakkasid ise kodu poole kõmpima. Korra tuli hirmu tunda kohtudes silmitsi rästikuga. Oma esimese palga sain aga heinatöö eest kolhoosi heinamaal. Söitsin uhkelt ringi loorehaga ja hiljem tallusin heinaküünis koos naistega heinu.

Korra söitsin jalgrattaga Pärnust Saulepisse vanavanematele külla. Tee oli pikk ja lõpuosa kruusane. Tagasi sõita enam ei tahtnud ja jalgratta toimetas Pärnusse bussijuhist onu Rein.

Kartulite noppimise ajal käidi maal abis. Seda mitte üksnes Saulepis vaid ka näiteks Soometsas. Korra oli vanavanematel eriti hea ploomiaasta. Ploome polnud kusagile toppida ja neid anti poolmuidu ära. Järgmist head ploomiaastat pole aga senini tulnud, sest kõva pakasega talv tegi ploomipuudele liiga.

Astavahetused veedeti peamiselt Saulepis. Mehed tapsid sea, naised tegid vorste ja liha sisse. Päriskorral läks elekter aastavahetusel ära. Naabertaludes käidi näarisokku mängimas, korra isegi teistes külates, kuhu sõideti kongiga veoautoga. Igavesti põnev oli. Telekat tollal veel polnud.

Ka talvevaheajadel sai oldud pikemalt vanavanemate juures. Talu oli neil suur ja külas üks kesksemaid. Korra nädalas kogunesid sinna külanaised, sest oli kokkuostu

Vahur emme ja issiga Väike-Sepa tänaval

päev. Tädikesed tulid kokku juba mitu tundi varem, lobisesid elust ja uudistest. Müügiks toodi erinevaid tooteid js seda sõltuvalt aastaajast. Marjakorjamise ajal näiteks toodi sõstraid ja hiljem seeni.

Korra oli aga hiirtel mingi paanika. Neid hakkas igast august välja ronima. Esimese hiire püüdisin kinni juba hommikul enne voodist välja tulekut. See oli tulnud voodi kõrvale kingade juurde ja kingaga selle kätte saingi. Seejärel hakkas neid välja ilmuma rehetoaast pliiidi alt ja ahju tagant. Kümme

hiirt sai sedasi käte või ämbriga kinni püütud. Mitu aastat hiljem (kõrgkooli ajal) kordus samasugune hiirte väljatung Pärnu kodus. Siis sai kinni püütud ühe päevaga 13 hiirt.

Vanavanemad olid sügavalt usklikud inimesed. Kuna oli nõukogude aeg, siis oma usku nad lapselastele peale ei surunud. Piibel leidis aga raamaturiiulist ja seda lugesin hoolega. Kord sai Piibel läbi loetud täht tähelt, sest oli lubatud, et see, kes Piibli seitse korda täht tähelt läbi loeb, suudab vee peal kõndida. Küllap see nii ongi, sest pärast ühekordset lugemist oli selge, et päris korras mõistus enam seitsmenda lugemise järel pole. Ja vee peal saab kõndida ka talvel pakasega ilma Piiblit lugemata.

Külarahvaga olid suhted väga head. Koos nendega sai istunud poe ukse taga ja oodatud leivaauto saabumist. See tuli Lihulast ja leiba osteti palju, sest odavat leiba söödeti kodus erinevatele elukatele. Koos külanaistega sai ka karjamaal lehmadel järel käidud. Lehmade karjamaa värav oli Kulli Madise talu (vanavanemate talu) värava juures teistpool teed. Lehmadele mindi järgi kui õhtune liinibuss oli läinud. Siis oli ohutum lehma koju talutada. Ja kui hea oli seejärel kaevul sooja piima juua. Seda jookis veel preagugi.

Talus oli kaks hobust Lira ja Landu. Neid sai vahetevahel karjamaale viidud ja paaril korral ka tagasi toodud. Karjamaal, mis õigupoolest oli metsakarjamaa, leidus mitu öökulli pesakasti. Öökulle ise nägi aga harva. Sisalikke aga tuli suvel vastu iga päev.

Vanavanemate juures ei pidanud ma olema lastest ükski. Palju aega sai seal veedetud täditütre Illega mängides. Hiljem lisandus vennas Atso ja tädi Ilse lapsed.

Suvel 1971 veetsin aega Matsi rannas nn. Poistelaagris, mis oli tol ajal skautide laagri asendaja. Laagrit organiseerisid suurepärased inimesed (härrad Tammiste, Laretei, Nõukas, Tasalain jt.) ja nendele käis abiks veel kohalik maskott Eero Siivo, kes õpetas nii mõnedki nipid noortele. Tegemist oli esimese poistelaagriga. Elati telkides ise meisterdatud võrkvoodites. Ise sai tehtud ka korralik “peldik” ning iga “mats” tegi ka süüa. Õpiti sõitma krossimootorrattaga, tegema sõlmi, viskama lassot. Ja mis kõige tähtsam - õpiti hindama tööd.

Laagrist kirjutati 20.7.1971 "Pärnu Kommunistis". Mitmel juhul mainiti ka minu nime.

Pisut katkendeid: ... "Esimesena andsid töotuse ning sooritasid nõutava eksami Toomas Peedimaa, Peeter Tuul, Ott Rammo, Ants

Laretei, Rein Koit, Heino Kiil, Vahur Joala, Harry Palm, Andres Lusmägi, Peeter Saar. (Märkus: hiljem on mitmest nendest tulnud vägagi hinnatud inimesed) Tervitus neile lipu ja seltsimeeste ees!

Et mulle midagi ikka meelde jäi, siis paar lauset laagri moodi. Noorsõdur Vahur Joala sooritas kursandi katse ja ta ülendati kursandiks. Täna on Vahur juba jefreitor nr. 1, kelle õiguste hulka kuulub lipu heiskamise ja lange-tamise ajal komandöride rivis seista.

Vahur Joala oligi esimene, keda poistelaagri väravas kohtasime. Tervitus oli sõjamehe moodi, väljanägemine ka: peas kiiver, peos (stardi-) püstol, kaelas kell. Temalt saime ka laagri rahva koordinaadid: enamik poistest on Pullidemaal, kümme vanemat metsatööl, laagri-ülem Helmut Tammiste võib leida staabitelgist."

Purjetamisega sattusin paaril korral Tallinnasse "Väikesele Balti Regatile". Kuna Pärnus olid treeningu võimalused kehvad (merele harjutama ei lubatud), siis Tallinnas suurt midagi ei saavutanud. Parim koht ühes sõidus oli kuues, aga seda mitmekümne tugeva purjetaja seas mitmest liiduvabariigist. Isa tegi enne võistlustele minekut tagavaraks mitu masti, poomi ja spriiti. Konkurentidel

olid need alumiiniumist ning katki ei läinud. Purjed olid konkurentidel palju kergemad. Kui "Optimist" väikseks jäi ja Tallinnast vanaks jäänud "Kadetid" saadeti, prooviti nendega sõita. Need vanakesed olid aga nii kehvad ja aeglased, et korra oleks Tallinnas peaaegu, et starti hilinetud. Piirivalve varem merele ei lubanud ja kuna teised jõudsid stardipaika varem, lasti start lahti viimast paati ära ootamata.

Jsa innustusel hakkasin tegelema veemotoga. Esimene sõit oli sama raske kui purjekaga. Pöörde sooritamine tundus võimatuks. Kui aga enam edasi sõita polnud võimalik, tuli lihtsalt pööre sooritada.

Pärnu VI 8-kl. Koolis olid klassijuhatajana veel Dagmar Sool ja vahepeal Esta Toome. 1973 kutsuti õpilased ükshaaval õppeala juhataja kabinetti ja tehti selgeks, et

kui ÜLKNÜ (komsomoli) liikmeks ei astu, pole elul tulevikku.

Õpetajatega läbisaamine polnud sellest hetkest alates kuigi hea ja siit ka kehvad tunnistused. Lõputunnistuselt leidis seitse kolme ja seitse nelja ning üks viis (tööõpetus). Käitumine hinnati rahuldavaks. Nõukogude õiguse aluseid tuli õpitud 34 tundi ja füüsikat 24 tundi. Siit on näha, kumb õppeaine oli tähtsam.

Kooli lõpupeole aga mina ei jõudnud, sest olin Tartus "Kalevi" meistrivõistlustel veemotos, kus olin võidukas OA klassis. Tagasi jõudes oli ka lõpupidu läbi. Järgmisel tööpäeval jagati iseloomustusi. Minu iseloomustusel seisis, et ei soovitata jätkata õpinguid keskkoolis. Läksin tagasi õppeala juhataja Lauriti juurde ja nõudsin selle lause väljajätmist, sest kool ei saa otsustada õpilase saatuse üle. Paar päeva hiljem sain uue iseloomustuse, kus sellist lauset polnud ja viisin paberid sisse Pärnu I Keskkooli.

...

Järgneb tulevates lehe numbrites

Ilmub aastast 2007
Toimetab: Vahur Joala
Tiigi 6 12616 Tallinn
E-mail: vahur@tiigi.ee

All materials contained on this publication are protected by copyright law and may not be reproduced, distributed, transmitted, displayed, published or broadcast without the prior written permission of © Vahur Joala or in the case of third party materials, the owner of that content. You may not alter or remove any trademark, copyright or other notice from copies of the content. However, you may copy and one print copy for your personal, noncommercial use only.